

А. В. Бойко
кандидат юридичних наук,
докторант

Науково-дослідного інституту публічного права

ПУБЛІЧНІ (АДМІНІСТРАТИВНІ) ПОСЛУГИ НА ТРАНСПОРТІ: ПРАВОВА ПРИРОДА, ЗМІСТ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ

Вступ. Досягнення мети задоволення потреб суспільства та національної соціально орієнтованої економіки неможливе без активного державного регулювання розвитку транспортної системи, що потребує наявності безпечних і конкурентоздатних транспортних послуг.

Необхідність державного регулювання транспортної діяльності виходить із самої специфіки галузі як однієї з найважливіших інфраструктурних складових економіки будь-якої країни. Транспорт забезпечує не тільки переміщення вантажів і перевезення пасажирів, але й служить каталізатором для промислового зростання, виступає стимулятором розвитку економіки. Обсяги транспортних послуг багато в чому визначаються станом економіки країни, її географічним становищем, попитом населення, технічними можливостями транспорту, правовим забезпеченням їх надання.

Саме державне регулювання є об'єктивною необхідністю в унормуванні та приведенні до відповідних вимог сфери транспортних послуг. Разом з тим, вирішення означених питань наразі гальмується недосконалістю нормативно-правової бази. Діючі нормативно-правові акти або застаріли, або не відповідають потребам і сучасним реаліям. У нинішніх умовах потрібно також розширення меж як публічно-правового, так приватноправового регулювання відносин на транспорті та організації перевезень і надання населенню відповідних транспортних послуг.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Попри те, що проблеми адміністративно-правового забезпечення транспортної сфери ставали предметом наукових досліджень відомих вчених-правознавців, зокрема: І. В. Булгакової, В. К. Гіжевського, І.П. Голосніченка, С.Т. Гончарука, Т. О. Гуржія, С. М. Гусарова, Е. Ф. Демського, Е. М. Деркач, Є.В. Додіна, С.С. Єсімова, Г.Г. Забарного, В.О. Заросила, А. П. Калініченко, Р.А. Калюжного, М. В. Коваліва, А.Т. Комзюка, В. А. Мисливого, А. В. Мілашевича, Н.С. Кулика, В. Й. Развадовського, А.О. Собакаря, А.В. Філіпова, М. Л. Шелухіна, Х. П. Ярмакі, О. Н. Ярмиша та інших вчених-правників, наразі постало питання перегляду усталених підходів до з'ясування сутності та змісту правової категорії «послуга» як специфічної форми суспільних комунікаційних відносин, через реалізацію якої забезпечується

задоволення споживача певним корисним благом. В нинішніх умовах спеціальних досліджень цієї проблематики адміністративно-правового забезпечення надання населенню якісних та ефективних транспортних послуг не проводилося, а зазначена тематика не була повноцінно вивчена в теоретико-методологічних роботах з адміністративного права.

Мета статті полягає у необхідності з'ясування сутності, змісту та правової природи публічних (адміністративних) послуг на транспорті, а також особливостей їх реалізації як головних орієнтирів для повноцінної реалізації кожним громадянином права на безпечні, якісні та комфортні перевезення.

Виклад основного матеріалу. У чинному законодавстві визначення поняття «послуга» зустрічається не часто, проте все ж таки існують окремі приклади, що дають змогу сформулювати певне уявлення разом із науковими джерелами суті цього явища, яке не можна з впевненістю вважати виключно правовим. Так, наприклад, має Закон України «Про захист прав споживачів», в якому в п. 17 ст. 1 послугу визначено як «діяльність виконавця з надання (передачі) споживачеві певного визначеного договором матеріального чи нематеріального блага, що здійснюється за індивідуальним замовленням споживача для задоволення його особистих потреб» [1].

Наступним документом слід вважати Закон України «Про публічні закупівлі» від 25.12.2015 р. [2], в якому «послуги – будь-який предмет закупівлі (крім товарів і робіт), зокрема, транспортні послуги, освоєння технологій, наукові дослідження, науково-технічні (експериментальні) розробки, медичне та побутове обслуговування, лізинг, найм (оренда), а також фінансові та консультаційні послуги, поточний ремонт».

Не відзначається чіткістю формулювання означеного поняття і Положення про порядок здійснення закупівлі товарів, робіт і послуг для державних потреб, затвердженого Указом Президента України від 01 червня 1999 року № 595/99, згідно якого послугами є будь-який предмет закупівлі, крім товарів та робіт, включаючи підготовку спеціалістів, забезпечення транспортом і зв'язком, освоєння технологій, наукові дослідження, медичне та побутове обслуговування, а також інша подібна діяльність [3].

Попри певну невизначеність чинного законодавства у питанні усвідомлення сутності та змісту поняття «послуга», нам більше імпонує стандартизований підхід, пропонуваній у Державному стандарті України (ДСТУ) «ISO 9000-2001 Системи управління якістю. Основні положення та словник», введеному у дію наказом Держстандарту України від 27 червня 2001 року № 317, і який відповідає міжнародному стандарту «ISO 9000:2000 Quality management systems – Fundamentals and vocabulary», в якому поняття «послуга» розглядається з позиції задоволення потреби: «послуги – результат щонайменше одного виду діяльності, обов’язково здійсненої у взаємодії між постачальником (3.3.6) і замовником (3.3.5), і, як правило, нематеріальний» [4].

В якості самостійного об’єкта публічно-правового забезпечення послуги транспортного сектора з’явилися порівняно нещодавно. І, незважаючи на активну нормотворчість в країні, розвиток системи правового регулювання транспортних перевезень відстає від рівня розвитку ринкових відносин в даному секторі. Нормативно-правові акти, що приймаються на всіх рівнях законодавства, надають регулюючий вплив як на сферу послуг в цілому, так і на послуги перевезень за окремими видами транспорту зокрема.

Модельний закон про транспортну діяльність, прийнятий на двадцять дев’ятому пленарному засіданні Міжпарламентської Асамблеї держав-учасниць СНД (постанова № 29-8 від 31 жовтня 2007 року), визначає транспортні послуги як «платні пасажирські перевезення, вантажні перевезення, якщо вантаж не належить власнику або користувачу транспортного засобу». Зрозуміло що таке визначення не відзначається досконалістю та не розкриває усіх особливостей послуги, що надається певним видом транспорту. Поряд із цим названий модельний закон надає також визначення поняття «транспортний сервіс», що розуміється як «система обслуговування, що дозволяє споживачеві вибрати оптимальний комплекс (пакет) послуг і робіт, що забезпечує переміщення вантажів, пасажирів, багажу, вантажобагажу, транспортної техніки в заданий місце і час з узгодженими витратами» [5].

Чинне транспортне законодавство наразі дає визначення поняття транспортних послуг, але в контексті особливостей функціонування певного виду транспорту або здійснення окремого виду транспортної діяльності. Так, відповідно до ст. 1 Закону України «Про міський електричний транспорт» від 29 червня 2004 р. транспортні послуги – це перевезення пасажирів та їх багажу міським електричним транспортом, а також надання інших послуг, пов’язаних з таким перевезенням [6]. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про транспортно-експедиторську діяльність»

від 1 липня 2004 р. транспортноекспедиторська послуга – це робота, що безпосередньо пов’язана з організацією та забезпеченням перевезень експертного, імпортного, транзитного або іншого вантажу за договором транспортного експедирування [7]. Як синонім поняття «транспортні послуги» в законодавстві України використовується словосполучення «послуги з перевезення». Зокрема, в ст. 1 Закону України «Про автомобільний транспорт» від 5 квітня 2001 р. закріплюється визначення поняття послуги з перевезення пасажирів чи вантажів, під якою запропоновано розуміти перевезення пасажирів чи вантажів транспортними засобами на договірних умовах із замовником послуги за плату [8].

Визначення поняття транспортних послуг міститься і в деяких підзаконних нормативно-правових актах. Так, згідно з п. 2 абз. 19 Правил надання послуг пасажирського автомобільного транспорту, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18 лютого 1997 р. № 176 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2007 р.) транспортні послуги – це діяльність, пов’язана із задоволенням потреби населення в перевезеннях автомобільним транспортом [9]. Відповідно до п. 1 Правил перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні, затверджених наказом Міністерства транспорту України від 14 жовтня 1997 р., транспортна послуга – це перевезення вантажів та комплекс допоміжних операцій, що пов’язані з доставкою вантажів автомобільним транспортом [10].

Слід також зауважити, що сьогодні нормативно-правова база регулювання сфери транспортних послуг характеризується великою кількістю застарілих законодавчих актів, невідповідностей і протиріч, як всередині них, так і між ними. Практично повністю відсутні нормативи, які регламентують надання послуг приватними підприємцями, крім того, уповільнена їх розробка в сфері механізмів управління і фінансування.

Попри те, що відповідальність за організацію перевезень покладено на органи місцевого самоврядування, стан та рівень надання соціально значущих послуг у перевезенні пасажирів і вантажів в частині забезпечення належного рівня їх безпеки, комфортності, якості, надійності та доступності далекий від оптимального.

Особливості транспорту зайвий раз переконують в тому, що кінцевою метою транспортного обслуговування населення країни є його забезпечення гарантованим набором мінімальних транспортних послуг, які, як правило, серед основних показників визначають: транспортну рухливість населення, співвідношення між громадським та індивідуальним видами транспорту, інтегральну транспортну допустимість, що показує можливість досягнення будь-якого комунікаційного

орієнтиру, рівень транспортної дискримінації населення, стан забезпечення комфортності пасажирських та вантажних перевезень, сумарні непродуктивні втрати часу на одержання транспортних послуг соціально-гарантованого мінімуму, рівень впливу навколишнє середовище, стан розвитку енергоефективних видів транспорту, рівень убезпеченості пасажирських або вантажних перевезень, в тому числі й транспортування газу або нафти, тощо [11].

Ключовим параметром транспортної послуги є показник якості обслуговування на транспорті, що полягає у виконанні робіт відповідно до вимог нормативних документів; мірі доступності послуги; репутації підприємства; інформації про продукт і фірму; надійності транспорту; безпеці; компетентності персоналу; можливості і рівні спілкування; реакції і поведінки персоналу; зовнішнього вигляду підприємства, устаткуванні, співробітників тощо.

Показник якості обслуговування на транспорті прямо пов'язаний із підвищенням комфорту пасажирів, швидкості доставки вантажів, виявлення і виправлення проблем під час роботи окремих елементів системи.

Одним з основних показників для оцінки функціонування транспортних систем можна виділити доступність транспорту як на місцевому, так і на регіональному рівні. Рівень доступності системи транспорту вказує на ступінь інтегрованості транспортної системи країни, рівень мобільності населення та ступінь нерівномірності розвитку регіонів щодо задоволення попиту населення на транспортні послуги.

Під якістю послуги слід розуміти сукупність характеристик послуги, які визначають її здатність задовольняти визначені або можливі потреби користувачів. Тобто певна якість послуги задається ще до процесу її споживання. Якість обслуговування становить собою сукупність характеристик процесу обслуговування та умов обслуговування, які забезпечують задоволення визначених або можливих потреб користувачів.

Якість обслуговування формується в процесі споживання послуги й залежить як від якості самої послуги, так і від характеристик персоналу, який задіяний (безпосередньо та опосередковано) у процесі надання послуги. Таким чином, на якість обслуговування впливає низка факторів, усю множину яких можна поділити на три групи: матеріально-технічна база, прогресивність технологій обслуговування, професіональні якості та компетентність обслуговуючого персоналу [12, с. 22-25].

Якісне транспортне обслуговування в даному випадку передбачає інформування клієнта як на етапі вибору маршруту слідування, так і в процесі перевезення. Перевізник повідомляє клієнту і про мінімізацію витрат на транспорті. Така інформа-

ція важлива для тих клієнтів, які розглядають перевезення як складову частину виробничо-технологічного процесу або комерційного процесу, тобто логістичного ланцюга товаропросування. Інтеграція різних видів транспорту і ділове партнерство вантажовласників, експедиторів та перевізників, використання переваг приватно-державного партнерства безсумнівно сприятимуть підвищенню ефективності не тільки транспортної сфери послуг, а й економіки в цілому.

Транспортним послугам як публічним послугам взагалі притаманні свої специфічні ознаки, зокрема:

- транспортні послуги споживаються в процесі їх надання (транспортні послуги надаються і споживаються одночасно);

- неподільність транспортної послуги, що означає, що транспортна «послуга не може існувати окремо від виконавця, оскільки споживається в процесі діяльності виконавця»;

- транспортні послуги мають нематеріальний характер (їх не можна відчутти як матеріальний об'єкт, результатом послуг не може виступати уречевлений результат);

- недовговічність транспортних послуг (транспортні послуги не можна зберігати, накопичувати, використовувати в подальшому);

- непостійність якості транспортних послуг (якість транспортних послуг може змінюватись залежно від суб'єкту надання, місця надання, часу надання та інших обставин) [13, с. 116].

Вдосконалення механізму надання транспортних послуг вимагає формування не лише їх нового переліку, що відповідає вимогам сучасних світових стандартів, але й визначення параметрів їх якості, надійності, безпечності та доступності тощо. Сама політика держави щодо забезпечення населення необхідним пакетом соціально значущих транспортних послуг, заснованих на засадах комфортності, безпечності та оперативності перевезень, має будуватись на консенсусі поглядів як державних, так й регіональних і місцевих органів влади щодо основних цілей та принципів галузевої політики, передбачати вивчення на рівні місцевих та регіональних органів влади найбільш прийнятних способів задоволення потреб споживачів транспортних послуг та узгодження прийнятих рішень з основними зацікавленими сторонами.

Висновок. Таким чином, публічні (адміністративні) послуги на транспорті є різновидом адміністративних послуг та мають такі ознаки: 1) надаються у спеціально визначеній сфері транспортного обслуговування населення й суспільного виробництва у перевезеннях, що є напрямом цілеспрямованої діяльності спеціально уповноваженої публічної адміністрації, наділеної контрольно-наглядовими повноваженнями, передбаченими законодавством щодо спо-

стереження й перевірки стану відносин у транспортній галузі; 2) обов'язковий публічний інтерес; 3) безпосередня ініціатива (заява) фізичних та/або юридичних осіб щодо отримання соціально значущих транспортних послуг; 4) законний характер; 5) спеціальна форма звернення суб'єкта; 6) результатом є видання індивідуального адміністративного акту (свідоцтво, дозвіл, ліцензія, рішення органу про реєстрацію тощо); 7) надаються спеціальними суб'єктами (центральною органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури, місцевими Радами народних депутатів та іншими спеціально уповноважені на те органами відповідно до їх компетенції); 8) законодавчо визначена юридична відповідальність посадових і службових осіб за невиконання або неналежне виконання обов'язку з надання публічних (адміністративних) послуг у сфері транспорту.

Вдосконалення адміністративно-правового механізму надання транспортних послуг вимагає формування не лише їх нового переліку, що відповідає вимогам сучасних світових стандартів функціонування транспорту, але й визначення параметрів їх якості, надійності, безпечності та доступності.

В основу державної транспортної політики слід покласти мінімальний транспортний стандарт та визнати формою державного регулювання транспортної системи країни, як сукупності цільових показників кінцевого споживання транспортних послуг, від яких залежить своєчасне, повне та якісне задоволення потреб населення і суспільного виробництва в перевезеннях та потреб оборони України.

Література

1. Про захист прав споживачів : Закон України від 12 травня 1991 року. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1991. № 30. Ст. 379.
2. Про публічні закупівлі: Закон України від 25 грудня 2015 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 9. Ст. 89.
3. Про закупівлю товарів, робіт і послуг для державних потреб: Указ Президента України від 01.06.1999 р. № 595/99 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/595/99>
4. ДСТУ ISO 9000-2001. Системи управління якістю основні положення та словник URL: https://dnaop.com/html/34108/doc-%D0%94%D0%A1%D0%A2%D0%A3_ISO_9000-2001
5. Модельний закон о транспортной деятельности. Принят на двадцать девятом пленарном заседании Межпарламентской Ассамблеи государств-участников СНГ (постановление № 29-8 от 31 октября 2007 года). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_i37#Text.
6. Про міський електричний транспорт: Закон України від 29 червня 2004 р. № 1914-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 51. Ст. 548.
7. Про транспортно-експедиторську діяльність: Закон України від 1 липня 2004 р. № 1955-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 52. Ст. 562.

8. Про автомобільний транспорт: Закон України від 5 квітня 2001 р. № 2344-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 22. Ст. 105.

9. Правила надання послуг пасажирського автомобільного транспорту: постанова Кабінету Міністрів України від 18 лютого 1997 р. № 176. *Офіційний вісник України*. 1997. № 8. Т. 2. С. 142.

10. Правила перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні: наказ Міністерства транспорту України від 14 жовтня 1997 р. *Офіційний вісник України*. 1998. 12 березня. № 8. С. 283. Ст. 312.

11. Димченко В.В. Мінімальний соціально-транспортний стандарт і регіональна транспортна політика. *Коммунальное хозяйство городов*. 2008. № 44. С. 170-173.

12. Мельник Т. Теоретико-методичні аспекти оцінки якості транспортного обслуговування населення. *Українські залізниці*. № 10 (16). 2014. С. 22-25.

13. Лукасевич-Крутник І.С. Поняття та ознаки транспортних послуг. *Юридичний вісник*. 2016. № 2. С. 113-117.

Анотація

Бойко А. В. Публічні (адміністративні) послуги на транспорті: правова природа, зміст та особливості реалізації. – Стаття.

У статті на основі аналізу чинного законодавства, наявних наукових, публіцистичних та методичних джерел, у тому числі зарубіжного досвіду, з'ясовано сутність, зміст та правову природу публічних (адміністративних) послуг на транспорті, а також особливостей їх реалізації як головних орієнтирів для повноцінної реалізації кожним громадянином права на безпечні, якісні та комфортні перевезення.

Наголошено на необхідності в нинішніх умовах розширення меж як публічно-правового, так приватно-правового регулювання відносин на транспорті та організації перевезень і надання населенню відповідних транспортних послуг.

Окреслено специфічні ознаки транспортних послуг як публічних, зокрема: транспортні послуги споживаються в процесі їх надання (транспортні послуги надаються і споживаються одночасно); неподільність транспортної послуги, що означає, що транспортна «послуга не може існувати окремо від виконавця, оскільки споживається в процесі діяльності виконавця»; транспортні послуги мають нематеріальний характер (їх не можна відчутти як матеріальний об'єкт, результатом послуг не може виступати уречевлений результат); недовговічність транспортних послуг (транспортні послуги не можна зберігати, накопичувати, використовувати в подальшому); непостійність якості транспортних послуг (якість транспортних послуг може змінюватись залежно від суб'єкту надання, місця надання, часу надання та інших обставин).

Доведено, що публічні (адміністративні) послуги на транспорті є різновидом адміністративних послуг та мають такі ознаки: 1) надаються у спеціально визначеній сфері транспортного обслуговування населення й суспільного виробництва у перевезеннях, що є напрямом цілеспрямованої діяльності спеціально уповноваженої публічної адміністрації, наділеної контрольно-наглядовими повноваженнями, передбаченими законодавством щодо спостереження й перевірки стану відносин у транспортній галузі; 2) обов'язковий публічний інтерес; 3) безпосередня ініціатива (заява) фізичних та/або юридичних осіб щодо отримання соціально значущих транспортних послуг; 4) законний характер; 5) спеціальна форма звернення суб'єкта; 6) результа-

том є видання індивідуального адміністративного акту (свідоцтво, дозвіл, ліцензія, рішення органу про реєстрацію тощо); 7) надаються спеціальними суб'єктами (центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури, місцевими Радами народних депутатів та іншими спеціально уповноважені на те органами відповідно до їх компетенції); 8) законодавчо визначена юридична відповідальність посадових і службових осіб за невиконання або неналежне виконання обов'язку з надання публічних (адміністративних) послуг у сфері транспорту.

Наголошено на необхідності вдосконалення адміністративно-правового механізму надання транспортних послуг через формування не лише їх нового переліку, що відповідає вимогам сучасних світових стандартів функціонування транспорту, але й визначення параметрів їх якості, надійності, безпечності та доступності.

Ключові слова: транспорт, політика, державна транспортна політика, система, транспортна система, суб'єкт адміністративно-правового забезпечення, реалізація державної транспортної політики, адміністративно-правові засоби, публічна послуга, публічна послуга на транспорті.

Анотація

Бойко А. В. Публичные (административные) услуги на транспорте: правовая природа, содержание и особенности реализации. – Статья.

В статье на основе анализа действующего законодательства, имеющихся научных, публицистических и методических источников, в том числе зарубежного опыта, выяснено сущность, содержание и правовую природу публичных (административных) услуг на транспорте, а также особенностей их реализации как главных ориентиров для полноценной реализации каждым гражданином права на безопасные, качественные и комфортные перевозки.

Отмечена необходимость в нынешних условиях расширения границ как публично-правового, так частного правового регулирования отношений на транспорте и организации перевозок и предоставления населению соответствующих транспортных услуг.

Определены специфические признаки транспортных услуг как публичных, в частности транспортные услуги потребляются в процессе их предоставления (транспортные услуги предоставляются и потребляются одновременно); неделимость транспортной услуги, что означает, что транспортная «услуга не может существовать отдельно от исполнителя, поскольку потребляется в процессе деятельности исполнителя»; транспортные услуги должны нематериальный характер (их нельзя почувствовать как материальный объект, результатом услуг не может выступать осязаемый результат) недолговечность транспортных услуг (транспортные услуги нельзя хранить, накапливать, использовать в дальнейшем) непостоянство качества транспортных услуг (качество транспортных услуг может изменяться в зависимости от субъекта предоставления, места предоставления, времени предоставления и других обстоятельств).

Доказано, что публичные (административные) услуги на транспорте являются разновидностью административных услуг имеют следующие признаки: 1) предоставляются в специально определенной сфере транспортного обслуживания населения и общественного производства в перевозках, что является направлением целенаправленной деятельности специ-

ально уполномоченного публичной администрации, наделенного контрольно-надзорными полномочиями, предусмотренными законодательством по наблюдению и проверки состояния отношений на транспорте; 2) обязательный публичный интерес; 3) непосредственная инициатива (заявление) физических и / или юридических лиц относительно получения социально значимых транспортных услуг; 4) законный характер; 5) специальная форма обращения субъекта; 6) результатом является издание индивидуального административного акта (свидетельство, разрешение, лицензия, решение органа о регистрации и т.п.); 7) предоставляются специальными субъектами (центральным органом исполнительной власти, который обеспечивает формирование и реализует государственную политику в сфере транспорта, дорожного хозяйства, туризма и инфраструктуры, местными Советами народных депутатов и другими специально уполномоченными на то органами в соответствии с их компетенцией); 8) законодательно определена юридическая ответственность должностных и служебных лиц за неисполнение или ненадлежащее исполнение обязанности по предоставлению публичных (административных) услуг в сфере транспорта.

Отмечена необходимость совершенствования административно-правового механизма предоставления транспортных услуг через формирование не только их новый перечень, который отвечает требованиям современных мировых стандартов функционирования транспорта, но и определение параметров их качества, надежности, безопасности и доступности.

Ключевые слова: транспорт, политика, государственная транспортная политика, система, транспортная система, субъект административно-правового обеспечения, реализация государственной транспортной политики, административно-правовые средства, публичная услуга, публичная услуга на транспорте.

Summary

Boiko A. V. Public (administrative) services in transport: legal nature, content and features of implementation. – Article.

The article, based on the analysis of current legislation, available scientific, journalistic and methodological sources, including foreign experience, clarifies the nature, content and legal nature of public (administrative) services in transport, as well as the features of their implementation as the main guidelines for full implementation by every citizen the right to safe, high-quality and comfortable transportation.

Emphasis is placed on the need in the current conditions to expand the boundaries of both public and private law regulation of relations in transport and transportation and the provision of appropriate transport services to the population.

Specific features of transport services as public are outlined, in particular: transport services are consumed in the process of their provision (transport services are provided and consumed simultaneously); indivisibility of the transport service, which means that the transport «service can not exist separately from the performer, because it is consumed in the process of the performer»; transport services are intangible (they can not be felt as a material object, the result of services can not be a tangible result); short life of transport services (transport services cannot be stored, accumulated, used in the future); inconsistency in the quality of transport services (the quality of transport services may vary depending on the subject, location, time and other circumstances).

It is proved that public (administrative) services on transport are a kind of administrative services and have the following features: 1) are provided in a specially defined area of public transport services and social production in transportation, which is a purposeful activity of specially authorized public administration, provided by the legislation on monitoring and checking the state of relations in the transport sector; 2) obligatory public interest; 3) direct initiative (application) of individuals and / or legal entities to receive socially significant transport services; 4) legal nature; 5) a special form of application of the subject; 6) the result is the issuance of an individual administrative act (certificate, permit, license, decision of the body on registration, etc.); 7) provided by special entities (central executive body that ensures the formation and implementation of state policy in the field of transport, road management, tourism and infrastruc-

ture, local councils of people's deputies and other specially authorized bodies in accordance with their competence); 8) legally defined legal responsibility of officials and officials for non-performance or improper performance of the obligation to provide public (administrative) services in the field of transport.

Emphasis is placed on the need to improve the administrative and legal mechanism for providing transport services through the formation of not only a new list that meets the requirements of modern world standards of transport, but also to determine the parameters of their quality, reliability, safety and accessibility.

Key words: transport, policy, state transport policy, system, transport system, subject of administrative and legal support, implementation of state transport policy, administrative and legal means, public service, public transport service.